

POSTANOWIENIE

13 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Piotr Telusiewicz

na posiedzeniu niejawnym 13 marca 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi A. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu
z 8 lutego 2024 r., IV Ca 407/23,
wydanego w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
przeciwko A. K.
o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Radomiu, wyrokiem z 8 lutego 2024 r., wydanym w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. przeciwko A. K., o zapłatę, na skutek apelacji A. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu z 10 lutego 2023 r., oddalił apelację (pkt 1) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt 2).

Pozwany zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wyrok w całości, wskazując na naruszenie: art. 385¹ § 1 i 3 w zw. z art. 385³ pkt 2 i 22 k.c.; art. 7 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne; art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 oraz 8b ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich w zw. z art. 91 ust. 3 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

Zgodnie z art. 424⁵ k.p.c., skarga powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części; przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny; uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy; wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi; wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem. Ponadto skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego oczywista bezzasadność skargi zachodzi, gdy powołane podstawy skargi już przy pierwszej ocenie pokazują, że faktycznie nie ma możliwości ich uwzględnienia, ponieważ nie miały miejsca albo nie mogły mieć wpływu na kształt orzeczenia. Nie ma zatem potrzeby prowadzenia szerokiej analizy prawnej i dokonywania pogłębionego badania trafności zaskarżonego orzeczenia, w odniesieniu do zastosowania prawa i jego wykładni. W sytuacji gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, trzeba przyjąć, że jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. (zob. np. postanowienie SN z 6 kwietnia 2018 r., III CNP 30/17; postanowienie SN z 21 marca 2022 r., I CNP 49/22).

W realiach przedmiotowej sprawy zachodzi taki właśnie przypadek. Nie miał wpływu na treść orzeczenia sposób zinterpretowania i zastosowania przez Sąd Okręgowy przepisów odnoszących się do oceny czy umowa zawarta przez strony (mająca charakter konsumencki) zawiera nieuzgodnione indywidualnie postanowienia, które kształtują prawa i obowiązki pozwanego w sposób sprzeczny z

dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Zarzuty znajdujące się w niniejszej skardze są zdecydowanie zbliżone do zarzutów podnoszonych w tym zakresie w apelacji pozwanego. Rozpoznając właśnie te zarzuty, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że „postanowienia umowy nie różnicowały pozycji stron poprzez ograniczenie odpowiedzialności powoda za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.” Zawarty w uzasadnieniu orzeczenia wywód w tym zakresie przekonuje, iż postanowienia umowy nie kształtowały praw i obowiązków pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, ani nie naruszały rażąco jego interesów. Ponadto Sąd Okręgowy trafnie zauważył, że „pozwany w przypadku niewywiązywania się przez powoda ze zobowiązań wynikających z umowy mógł skorzystać z uprawnień do odstąpienia od umowy uregulowanych przepisami kodeksu cywilnego, czego nie uczynił.” W kontekście tak skonstruowanego wywodu merytorycznego oraz powtarzalności zarzutów podnoszonych w apelacji i skardze, należy uznać, że skarga jest bezzasadna.

W przypadku zarzutu odnoszącego się do art. 7 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne, należy wskazać, że pozwany również w apelacji podniósł identyczny zarzut. Zarzut ten został rozpoznany przez Sąd Okręgowy. Treść przywołanego przepisu, sposób sformułowania zarzutu oraz motywy rozstrzygnięcia podjętego – w zakresie tego zarzutu - przez Sąd Okręgowy, przekonują, że nie doszło do naruszenia wskazanego przepisu. Art. 7 ust. 2, odwołujący się do terminu realizacji przyłączenia, nie może być traktowany jako wyłączający zobowiązanie pozwanego (w przypadku przekroczenia terminu realizacji przyłączenia), choćby z tego względu, że właśnie w tym przepisie wskazano na wymóg określenia w umowie zasad odpowiedzialności stron za niedotrzymanie warunków umowy, a w szczególności za opóźnienie terminu realizacji prac w stosunku do ustalonego w umowie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy nie rozstrzygał o kosztach postępowania skargowego, gdyż w odpowiedzi na skargę wniosek o zasądzenie takich kosztów nie został powiązany z wnioskiem o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania.

[a.ł]

